

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 125

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

Estiu 2015

Glòria al Senyor!, tenim ja pàtria amada;
que altívola és, que forta al despertar!
al Pirineu mireu-la recolzada,
son front al cel, sos peus dintre del mar.

Del poema *Canigó*, de Jacint Verdaguer,
en el 170è aniversari de Mossèn Cinto

» Sumari

3 Editorial

/ Construir un món millor

4 Notes del Secretariat

5/9 Veu de l'Equip Responsable

/ Al final del curs...

/ Encarant el proper curs

10/11 Veu del Consiliari

/ Som testimonis de la bellesa de la vida

12/15 Lletra de l'ERI

/ Zona Euroàfrica: amistat i comunió

/ Viure la santedat al si de la parella:
busquem plegats

16/23 Vida del Moviment

/ Sector Barcelona - H: Recés de Pasqua

/ Trobada de Final de Curs d'alguns
sectors de Barcelona i Mataró

/ Jornada Final de Curs EMD de
Menorca: una experiència de comunió

/ Festa Final de Curs del Sector Reus a
l'Ermite de la Mare de Déu de la Pineda

/ EMD Sector Tortosa: el pilotatge,
l'inici d'un camí

/ Trobada Festiva dels EMD Sector Vallès
al Santuari de la Mare de Déu de
l'Ajuda de Balenyà

26/27 Veu dels Equips

/ El Santuari de la Mare de Déu del
Vinyet

28/29 Pare Caffarel

/ Equips de la Mare de Déu de Menorca:
Jornades de formació Coneixent el pare
Caffarel

/ Però en realitat, què és la fe?

30/31 Pregàries al vent

/ En vigílies del setè centenari del traspàs
de Ramon Llull

32/36 Veu dels Consiliaris

/ Lourdes: vine i ho veuràs!

/ Laudato si', l'encíclica del Papa
Francesc que ens ofereix una mirada
de fe davant del repte ecològic

/ Deixar-se estimar i perdonar

37/38 Pensaments per créixer

39 Conte

/ La Marina

40/41 Llibres

/ Fulles d'herba

/ Una nena catalana als camps nazis

42 Crítica de cinema

/ Èxode: Déus i Reis

Publicació EMD de Catalunya i Menorca

» Edita:

EMD de Catalunya i Menorca
c/ Balmes, 78, pl. inferior - 08007 BCN
a partir del mes de setembre:

c/ Urgell, 176 - 08036 BARCELONA

Tel. 934 675 551

secretariat@emd-cm.cat

www.emd-cm.cat

Horaris del Secretariat

Dimarts i dijous de 10 a 13 h

Compte corrent EMD ('la Caixa')

ES19 2100 0832 61 0200301580

» Responsables EMD

Catalunya i Menorca:
Albert Mascaró i Anna M. Padrós
albert.anna@emd-cm.cat

» Equip de revista:

Carme Meix

Lourdes Gabarron

Manel Espanya i Mercè Masip

Pere Gil i Montserrat Arespacochaga

Xavi Ibars i Lupe Gordillo

» Per a publicacions:

revista@emd-cm.cat

cmeix@barrobes.cat

secretariat@emd-cm.cat

» Disseny i impressió

Publicitat Tafaner, S.L.

Tel. 977 881 050

eltafaner@eltafaner.com

Dipòsit legal: B-19764-1981

Núm. 125 - ESTIU 2015

Les opinions expressades en els articles són les dels seus autors.

» *Construir un món millor*

El món, aquest món que habitem, no està acabat del tot, sinó que l'anem construint dia rere dia amb el nostre esforç, amb les nostres actituds, amb el nostre capteniment. I és Déu mateix qui ens ha cridat a ser partíceps del seu esperit constructor. Quin gran repte. Quin goig. I quina responsabilitat tan gran! La majoria pensem que som molt poca cosa, que tenim unes possibilitats limitades, que pobres de nosaltres! I aquest pensament ens paralitza. Si estem al món i no contribuïm a fer-lo millor, més humà, més cristià, més habitable, no participem de l'obra de Déu, som uns servents inútils. L'evangelí de Lluc (*Lc 17, 10*) ens ho recorda: *Som tan sols uns servents: hem fet només el que havíem de fer.*

Som al món per millorar-lo. Des de la nostra petita o gran parcel·la de vida. Des de la nostra pobresa o la nostra riquesa. Tots tenim riqueses per oferir: temps, capacitat d'escoltar, paciència amb els qui ens envolten, ajuda mútua, petites tasques fetes amb amor, pregària...

Som al món per ser feliços i fer-ne els qui ens envolten. Saber agrair el que els altres ens donen. Tots els dons que rebem cada dia de Déu: el sol, la llum, la pluja, el vent. El pa de cada dia. La família. Tot el que som i tenim.

No tingueu por, diu Jesús, jo estaré amb vosaltres fins a la fi del temps. La seva obra de construcció no s'acaba mai, la nostra de col·laboració entusiasta, tampoc. Som-hi!

TRASLLAT DEL SECRETARIAT

A partir del setembre traslladem el local del Secretariat a la Parròquia de Sant Isidor, al carrer Urgell núm. 176 de Barcelona (08036).

Volem agrair a mossèn Rafael Méndez la seva acollida durant aquests deu anys que hem tingut el despatx a les dependències de la Parròquia del Àngels.

I també volem agrair a mossèn Josep Lluís Fernández i Padró que ens hagi obert la Parròquia de Sant Isidor a les necessitats dels nostres equips.

Tot i que el trasllat està previst per al mes de juliol, us preguem que truqueu al telèfon del Secretariat abans de passar-hi, o bé us assegureu per telèfon o per correu electrònic:

telèfon: 934 675 551
correu: secretariat@emd-cm.cat

» *Al final del curs...*

A la Revista d'ara fa un any, la de l'Estiu 2014, vam incloure-hi un resum del que havia estat el curs 2013-2014, a la manera d'una reunió balanç.

Aquí teniu el nostre balanç del curs 2014-2015, que volem compartir amb tots vosaltres.

Amb el ressò encara viu al nostre ànim de la Trobada General a la Sagrada Família de Barcelona, a la primera Intersector vam presentar als vostres responsables de sector les nostres propostes per al curs 2014-2015.

Amb el lema ***Surt de casa, obre't al món***, consensuat a la darrera Intersector del curs anterior, exposàvem els quatre objectius principals del curs, sota el focus de l'Escolta de la Paraula:

- Fer-nos presents allà on podem fer falta
- Fer xarxa
- Repensar l'Equip de Formació
- Refer l'Equip de Pilotatge

Fer-nos presents allà on podem fer falta

Dins l'Església, el nostre àmbit de servei natural seria la pastoral familiar. L'objectiu per a aquest curs era participar i establir lligams amb la pastoral familiar de les diòcesis on som presents.

La implicació en aquest àmbit és

molt alta a Menorca, on la pastoral familiar va indiscutiblement lligada als Equips. A l'Arquebisbat de Tarragona, els responsables del sector de Reus, Rafael Laínez i Alba Mestres, juntament amb el seu consiliari, mossèn Pep Moreno, participen activament com a representants del Moviment. També al Bisbat de Terrassa el compromís dels Equips amb la pastoral familiar és plena, essent tant el seu delegat, el pare Gaspar Borda, com els seus coordinadors, en Miquel Creus i la Montserrat Prats, membres actius dels Equips. A l'Arquebisbat de Barcelona comptem amb la inestimable col·laboració d'en Vicente Pérez i l'Ángeles Llamas, que ens fan d'enllaç entre la Delegació i els Equips.

A Menorca, a més, aquest objectiu els ha portat a visitar les parròquies on no hi ha presència dels equips. La tasca duta a terme per l'EDIP d'aquests sectors ha estat força reeixida, cal felicitar-los-en!

Fer xarxa

Amb aquesta expressió volíem convidar-nos a col·laborar amb altres moviments del nostre entorn amb els que podem tenir sinèrgies. En

FER-NOS PRESENTS ALLÀ ON PODEM FER FALTA

FER XARXA

REPENSAR L'EQUIP DE FORMACIÓ

REFER L'EQUIP DE PILOTATGE

aquesta línia, en Ramon Burniol i l'Ofèlia Gómez, responsables de sector de Barcelona, van participat en una trobada de la CPM com a representants dels EMD.

A la segona Intersector de curs vam convidar un representant del Laïcat XXI, un grup de laics compromesos que estan organitzant un *Congrés del laïcat a Catalunya* per els propers dies 2 i 3 d'octubre a Poblet, i que ens va convidar a participar-hi com a moviment laic que som (<http://www.laicatxxi.cat>).

També s'han fet reunions mixtes al Vallès, com és habitual, i als sectors de Barcelona, com a novetat.

A principi de curs es va llançar una proposta per reunir els *équipiers* més grans que potser s'han quedat amb els equips desestructurats, en un projecte que proposàvem anomenar *Equips per sempre*. De moment, aquest és encara un desig, s'hi està treballant.

Repensar l'Equip de Formació

A tall de reflexió, la formació ha estat sempre un puntal per als Equips.

Les Jornades d'Equips Nous i les de Segon Alè eren punts de trobada importants i esperats en el nostre Moviment. Però això, de manera imperceptible, ha anat canviant en el nostre entorn...

L'assistència a les trobades de formació ha anat minvant fins al punt que les darreres, convocades l'any 2011 al Santuari de Nostra Senyora de Loreto, es van haver d'anul·lar per manca de participació. No hi havia per part dels *équipiers*, representats pels seus responsables de sector, cap demanda ni aparent necessitat... En aquesta tessitura, l'Equip de Formació es va trobar en una mena de *crisi d'identitat*, si ens permeteu l'expressió, certament preocupant. Als Equips, ¿no ens interessa créixer en saviesa? compartir aquest coneixement? ampliar els nostres horitzons?

Adaptant-nos als temps i a la situació, hem repensat -estem repensant seria més encertat- la raó de ser d'aquest equip cap a una activitat més aviat d'animació i impuls per als nostres equips sota el nom de *Taller de Formació*. Un prec: deixeu-los, si us plau, entrar als vostres equips

aquest proper curs a través dels vostres responsables d'equip. Volem parlar-vos-en. Us ho anirem explicant.

Refer l'Equip de Pilotatge

També hem volgut remoure l'Equip de Pilotatge, incorporant-hi cares noves, a punt tant per al pilotatge d'un equip nou com per anar a donar informació a qui se'ns vulgui acostar. Cal remarcar que des de la Super Regió s'està reescriuint el llibre de pilotatge, que possiblement estarà llest cap a la darrera d'any.

Per portar a terme tots aquests projectes és bàsica la comunicació fluida entre els *équipiers*, i les tecnologies actuals ens permeten fer-ho fàcilment: whatsapp, facebook, web...

S'ha arreglat la pàgina web, que no es visualitzava correctament amb alguns navegadors; s'ha creat un facebook (*EMD Catalunya-Menorca*) on podem compartir les activitats i inquietuds dels sectors; hem fer grups de whatsapp a través dels quals en comuniquem amb els grups de treball, i també hem facilitat algunes reunions a través de skype: la tecnologia no pot substituir el contacte humà, però el

pot completar! Us convidem a tornar a navegar pel web, que ens agradaria refer en un termini curt, i a participar al nostre facebook!

Naturalment el mitjà propi dels Equips, la Revista, se segueix editant amb la periodicitat habitual, aquest anys sense ensurts econòmics, afortunadament. Aprofitem per agrair a l'equip de la revista la seva magnífica tasca.

El curs que ve ens tornarem a trobar tots, ja que hi haurà la Trobada General. Voldríem comptar amb cadascú de vosaltres per anar fent camí, durant el curs, cap a aquesta Trobada; junts, en comunió, aportant cadascú la seva petita part per construir aquesta Trobada que quedarà emmarcada en l'Any de la Misericòrdia que el Sant Pare Francesc obrirà el dia de la Puríssima.

Us volem fer una proposta... Però ja en parlarem.

De moment, que tingueu un bon estiu!

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
En nom de l'Equip Regional

**¿us agradaria publicar una fotografia
de les vostres activitats, un dibuix, un grafitti...**

**una opinió, una carta, un escrit, un poema,
una crònica, un conte,... una nova secció per a la revista?**

revista@emd-cm.cat

secretariat@emd-cm.cat

» *Encarant el proper curs*

El curs que ve suposa per a nosaltres un repte important. Començarà el dia 7 de setembre a Roma, a la Trobada Internacional de Responsables Regionals. És una oportunitat que ens fa molta il·lusió. Seran cinc dies de feina i convivència amb responsables regionals d'arreu del món: unitat en la diversitat. Ha de ser, sens dubte, molt enriquidor.

D'aquesta Trobada, n'hem de tornar amb les indicacions per a la propera Trobada Internacional, que serà l'any 2018. En aquesta reunió, efectivament, l'ERI comunicarà la seva resolució sobre lloc i lema de la següent Trobada General, així com les línies temàtiques que ens hi han de conduir durant els propers tres anys. De tota aquesta informació us en donarem compte a la primera Intersector, al setembre.

Com a colofó a aquesta trobada, està prevista una audiència amb el Sant Pare Francesc, que esperem entre encuriosits i admirats.

El 2015-2016 serà també el nostre darrer curs, i per això ens caldrà pensar en el nostre relleu. Us animem a tots a pensar la responsabilitat com un servei més que com a *équipiers* podem donar a l'Església a través del Moviment. Aquesta responsabilitat, compartida dins el matrimoni i dins l'equip, és ANIMACIÓ creativa, testimonial i caritativa; és ENLLAÇ obert i comunicatiu, és ORGANITZACIÓ

administrativa, acompanyant i ordenada. És, en resum, tenir cura dels altres, facilitant l'acció de l'Esperit Sant en els nostres equips. A Ell encomanem les responsabilitats del nostre Moviment.

El proper curs també celebrarem la Trobada General, que és l'assemblea on es produirà formalment el nostre relleu, i que quedarà emmarcada en l'Any de la Misericòrdia que el Sant Pare Francesc obrirà el dia de la Puríssima. En aquest any sant, el sant pare ens convida a fer peregrinació com a imatge del camí que cada persona realitza a la seva existència.

Així, ens agradaria fer camí amb tots vosaltres durant el curs cap a aquesta Trobada, plegats, en comunió, aportant cadascú la seva petita part per construir-la. Ho volem fer de la mà dels responsables d'equip, el nivell de responsabilitat primer i potser més important perquè és el més personal. A l'inici del curs tindrem trobades amb vosaltres, bé a través de les interseccions, de les reunions de sector o de la manera que el vostres responsables de sector, que us coneixen, considerin més oportunes, per proposar-vos un camí de comunió cap a la Trobada General.

Animem doncs els nostres equips a avançar en aquest camí de creixement i servei que són els EMD, sota la mirada amorosa de la Mare i empesos per l'Esperit, amb el lema proposat per a aquest curs:

Viu la Misericòrdia amb alegria!

Que tingueu un bon i profitós estiu.

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
Responsables Regionals Catalunya i Menorca

» *Som testimonis de la bellesa de la vida*

El Sant Pare Francesc no s'atura. Continua en la mateixa línia amb què va iniciar el seu pontificat, anant sempre al moll de l'os i cercant d'alliberar la persona de pressions alienes. La seva mirada a la família cristiana té una força radical. També el seu pensament sobre el matrimoni.

A mitjan mes de juny, en el marc del Congrés Eclesial de la Diòcesi de Roma que havia estat convocada amb el títol de *Transmetem el que hem rebut*, i que portava el subtítol de *Nosaltres, pares, som testimonis de la bellesa de la vida*, el Papa Francesc va fer un interessant discurs en bona mesura improvisat. Va indicar que fa temps que es treballa en *com transmetre la fe a la ciutat*, cosa que necessita un nou renaixement moral i espiritual, *perquè no tot és el mateix ni tot és relatiu*, com si l'Evangeli fos una bonica història, agradable de llegir, però que roman només com una idea. *Mai l'Evangeli no ha de quedar com si fos una idea que no toca el cor*, va dir. Aquest compromís és molt important, quan es tracta d'educar els nens i els joves, dels quals els pares sou els responsables. I va dir també que *viure l'Evangeli en la família és possible i fa feliç*.

El Papa va manifestar que volia parlar *de vocació, de comunió i de missió*.

En primer lloc, va parlar de *vocació*. Tots som fills; però ser pare o mare és una crida de Déu i és una vocació: *Déu us ha cridat a estimar-vos completament, sense reserves i transmetent la vida als vostres fills*. El Senyor us ha elegit per estimar i per transmetre la vida. Els vostres fills necessiten descobrir mirant la vostra vida, que estimar és meravellós. No oblideu que *els nens us miren sempre*. I va recordar una antiga pel·lícula *Els nens ens miren (I bambini ci guardano, 1944, dirigida por Vittorio De Sica)* en què es veu que a més de cercar la felicitat, els infants necessiten la seguretat de l'amor del pare i la mare. Els infants són el que veuen dels seus pares. Francesc va demanar als pares que s'estimin i que creguin en la bellesa de l'amor. I va afegir: *que vegin com s'estimen amb tendresa, com es respecten i com es perdonen mútuament*. Perquè els nens, abans que viure en una casa de maons, viuen en una altra casa, encara més essencial: la de l'amor mutu dels pares.

El segon pensament que va explicar per reflexionar és el de la *comunió*. Ser pares es basa en la diversitat de ser, com recorda la Bíblia: home i dona. Aquesta és la primera i més fonamental diferència constitutiva de l'ésser humà. I és una

riquesa. *Nosaltres els homes aprenem a reconèixer a través dels personatges femenins que trobem a la vida, la bellesa extraordinària de què és portadora la dona. I les dones fan un camí similar, aprenen de les figures masculines, que l'home és diferent i que té la seva pròpia forma de sentir, de comprendre i de viure.* També afegí, dirigint-se als homes: *No oblidis que la teva vocació és fer més dona la teva esposa;* i dirigint-se a les dones: *la teva vocació és fer el teu marit més home.* Aquesta és la feina artesanal de cada dia per a tots dos cònjuges. És com el vi, que amb els anys el matrimoni els fa millors. Aquesta comunió en la diversitat és també molt important per a l'educació dels infants.

El Papa Francesc va referir-se a la tercera paraula en el do del matrimoni, que és *la missió*. Una missió que és molt important: *Sou col·laboradors de l'Esperit, que us xiuxiueja les paraules de Jesús. Sigueu col·laboradors de l'Esperit per als vostres fills. Sigueu missioners per als vostres fills. Ells aprendran dels vostres llavis i de la vostra vida, que seguir el Senyor entusiasma i dóna esperança.*

I no va oblidar-se dels avis, que tenen la saviesa d'un poble, que són la memòria d'un poble, la saviesa de

la família. Francesc va recordar que molts avis van salvar la fe en molts països on era prohibit practicar la religió i portaven els infants a batejar-los i els ensenyaven les oracions. I va contar una història de quan ell era un infant: en una família, un avi havia tingut un petit vessament i en menjar s'embrutava una mica. De manera que el pare va construir una petita taula a la cuina perquè hi mengés tot sol. Uns dies després va trobar el seu fill jugant amb unes fustes i en interrogar-lo li va respondre que estava fent una tauleta per quan el pare fos vell. I va afegir: *Els avis tenen saviesa; no us avergonyiu de tenir-los a casa. És una riquesa.*

El Papa Francesc va cloure el seu discurs amb una frase que ja havia esmentat anteriorment referent al que en certa ocasió havia dit un nen: **Sembreu amor**; recordeu el que va dir joiosament aquell infant: *Que maco, avui he vist el pare i la mare com es feien un petó!*

Mossèn Josep Lluís Socias i Bruguera

Consiliari dels EMD de Catalunya i
Menorca

» Zona Euroàfrica: amistat i comunió

Vam tenir la nostra primera trobada personal amb la Zona Euroàfrica essent responsables d'Espanya.

Va ser una bonica reunió a casa d'en Vasco i l'Ana, els nostres antecessors a l'ERI. Vam aprendre la riquesa de l'intercanvi internacional d'experiències; Síria encara pertanyia a la nostra Zona, i la Samia i l'Amer ens relataven els primers episodis de la catàstrofe actual. Vam aprendre també la bellesa de l'acollida pels *équipers* locals. Amb ganes de tornar a les nostres regions desitjosos de proclamar i avançar en el camí que el Senyor va mostrar als Equips de la Mare de Déu!

Hem heretat un estil de comunitat oberta a la trobada i disposada a la solidaritat. L'ajuda mútua material és un tret distintiu de la Zona, encara en aquesta època de gran crisi econòmica europea. La configuració de la Zona ens facilita tot això.

Som 5 matrimonis: els responsables de les quatre súper regions (Itàlia, Espanya, Àfrica Francòfona i Portugal, a la qual pertanyen les regions de l'Àfrica Lusòfona) i nosaltres, com a matrimoni d'enllaç de l'ERI. Podem reunir-nos almenys un parell de cops l'any, i no són pas poques les visites que matrimonis d'unes súper-regions

José Antonio i Amaya Marcén-Echandi
Matrimoni d'enllaç de la Zona Euroàfrica

fan a les altres per col·laborar en jornades d'animació o formació. Amb tot això, l'amistat entre nosaltres creix forta.

Després de l'últim Col·legi Internacional ens vam atrevir a viure cinc dies de convivència a la gran ciutat de Nova York. Gràcies a l'acompanyament de P. Javier Gran, CE de la SR Espanya, vam viure moments inoblidables, com la missa celebrada a Central Park envoltats de passejants. Quin sentit i quina força pren tot plegat quan un sacerdot està present al grup!

Entre nosaltres trobem diferents expressions culturals d'una mateixa fe, que no són sinó signes de la universalitat de l'Església. Trobem també diferències en les dinàmiques: mentre que als països d'Europa el nombre d'equips està estabilitzat, a l'Àfrica ha crescut d'56% des del 2008. Tot el Moviment ha d'ajudar

perquè aquest desenvolupament continuï, i sigui conforme al carisma fundacional.

I hi ha també contrastos en els reptes que afronten el matrimoni i la família, objecte de reflexió actual dins l'Església. Les ideologies imperants a Europa, que condueixen al rebuig de la religió, la manca de respecte a la vida, l'aversion a compromís, l'augment dels divorcis, no han conquerit l'Àfrica, tot i que també l'amenacen. Tanmateix, Àfrica pateix les seves pròpies amenaces, molt antigues, que es refereixen a la dignitat de la dona i els nens, a concepcions errònies sobre el matrimoni, a velles i noves formes de poligàmia, conflictes ètnics...

A principis d'any, érem a la Zona Euroàfrica més de 3.200 equips: més de 38.000 *équipiers* i més de 2.300 consiliaris. Cada súper regió té els seus propis objectius, però els principals reptes es comparteixen.

Hi ha el repte de la Formació. Tots estan implicats a implantar progressivament el Pla proposat per l'ERI. La SR Portugal va obrint camí i comparteix generosament materials i experiències, sense oblidar-se de les necessitats de les seves regions africanes, que un dia funcionaran autònomament.

La SR Àfrica Francòfona ha fet un esforç especial per formar quadres de responsables, una cosa necessària per fer ben fet el desenvolupament dels Equips per tots els països de la zona, que és el seu objectiu.

Espanya i Itàlia adapten a poc a poc els seus propis esquemes, amb especial cura en les trobades dels *équips nous*. Aquest és també el repte de l'Expansió: nous territoris i nous països necessiten i esperen els Equips per tots els continents. La SR d'Itàlia és un dels punts de suport del Moviment en la seva expansió per països d'Europa on hi ha cristians i no hi ha equips, com Albània, Croàcia i Eslovènia. Hi ha el repte de la *Nova Evangelització*: Portugal i Espanya comparteixen el desig de realitzar un projecte d'acompanyament a les parelles que viuen a les perifèries de l'Església, posant en valor l'experiència comunitària dels Equips de la Mare de Déu; la capacitat d'escolta i acollida, la comprensió profunda del valor del matrimoni, la pedagogia de l'Amor que hem desenvolupat, el nostre sentit de pertinença a l'Església.

A la Zona Euroàfrica volem viure un autèntic esperit de comunió, i que els nostres equips, comunitats vives on es troben sacerdots i matrimonis, siguin reflex de l'Església unida i missionera.

José Antonio i Amaya Marcén-Echandi
Matrimoni d'enllaç de la Zona Euroàfrica

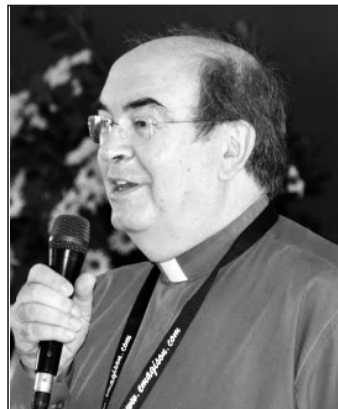
» Viure la santedat al si de la parella: busquem plegats

Deixebles missioners ...

En l'última carta que us vaig adreçar, vaig parlar de la importància de dos punts concrets d'esforç –l'asseguda i la pregària conjugal– com a mitjans fonamentals per promoure i fer viure el misteri de l'amor conjugal. Mai no insistirem prou sobre aquests punts: heu comprès bé, per raó de la meva insistència, que es tracta per a mi d'un punt fonamental de la metodologia del nostre Moviment. Aquests punts concrets d'esforç són una ajuda per viure el nostre carisma, per donar testimoni, a l'Església i al món, del misteri del sagrament del matrimoni i de l'ideal de la santedat en la parella.

La vocació a la santedat, molt estimades parelles, és part intrínseca del misteri i de la missió de l'Església. Aquí trobem una de les principals aportacions del Concili Vaticà II. La Constitució Dogmàtica sobre l'Església, *Lumen Gentium*, consagra tot un capítol al tema de la vocació universal a la santedat, la qual no es refereix només a un grup dins l'Església, sinó a tots els cristians. Des del Sant Pare fins al més modest dels fidels, tots som cridats a la santedat.

Aquesta sensibilitat pel que fa a la santedat ha estat també el fruit del nostre Moviment; el carisma i la

P. José Jacinto Ferreira de Farias, SCJ
Consiliari de l'ERI

vocació consistien des del començament, a buscar els mitjans per viure la santedat en el si de la parella. *Busquem junts* va ser la resposta del P. Caffarel a les primeres parelles que se li van dirigir l'any 1947, quan li van demanar que els ajudés en aquesta recerca.

Com l'horitzó que dona un sentit i una direcció a la nostra existència, la santedat no és una qüestió lligada a les nostres eleccions personals com si fos una alternativa que poguéssim escollir. Segons l'Escriptura i la tradició de la saviesa de la humanitat, només dos camins són possibles: el camí de la vida i de la veritat, que ens condueix cap al bé, al Bé Suprem

que és Déu; o el camí de la falsedat i per tant de la mort. A l'Escriptura, trobem aquesta frase: *poso davant de vosaltres dos camins: el camí de la vida i el camí de la mort (cf. Dt. 30, 19)*. Seguiu el camí de la vida i viureu, mentre que l'altre, encara que sembli fàcil i atractiu, ens allunya de nosaltres mateixos i ens condueix a la mort, a la destrucció de l'home i de les seves relacions, com el veiem avui a la crisi de les famílies i de les societats en un món profundament malalt.

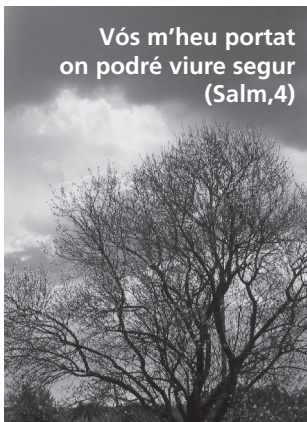
En el document programàtic del seu ministeri papal, l'Exhortació Apostòlica *Evangelii Gaudium*, el Papa Francesc insisteix en l'afirmació que tots nosaltres, cadascú segons la seva condició, hem de ser deixebles missioners (*EG 120*), és a dir, enviats per dur testimoni als qui viuen a la nostra perifèria, és a dir al costat nostre, de l'alegria de ser deixebles del Senyor, Ell que tant ens ha estimat i es va lliurar per nosaltres, amb paraules de Sant Pau (*Ga. 2,20*).

Desitjo veritablement que aquesta carta us trobi en bona forma. Rebeu una salutació molt cordial, invocant per a tots vosaltres les gràcies més abundants i benediccions de Déu.

Amb fraternal amistat.

**P. José Jacinto Ferreira de
Farias, SCJ**
Consiliari de l'ERI

**Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm,4)**

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

JOSÉ LUIS AREITIO IRIZAR,
DE L'EMD BARCELONA 16
MARIA JESÚS CAÑADA GUTIÉRREZ,
DE L'EMD BARCELONA 16

FE D'ERRADES

A la secció d'Obituàries del darrer número, el 124, corresponent a la Pasqua 2015, vam incloure-hi per error l'Andreu Ferrer, de l'EMD Barcelona 5. Ens sap molt de greu la badada, i en demanem disculpes, i alhora celebrem que l'Andreu continuï entre nosaltres i que sigui per molts anys: diu que el Cel bé que es pot esperar!

» Sector Barcelona - H: Recés de Pasqua

Dissabte dia 9 de maig un bon nombre d'equippers del Sector H de Barcelona ens vam aplegar a la Casa de la Santa Creu per compartir una jornada de reflexió i pregària. El tema va ser: *Santa Teresa de Jesús ens ensenya a pregar* i el va dirigir Mn. Josep Serra, formador del Seminari de Barcelona i consiliari d'equips.

En primer lloc i seguint la carta que el Papa Francesc va dirigir al bisbe d'Àvila amb motiu del V Centenari de la Santa, vam reflexionar sobre els camins que ens han de dur cap a Déu de la mà de Teresa.

Aquests camins són quatre: el camí de l'alegria, el de la pregària, el de la fraternitat i el del propi temps. Tota la vida de Teresa de Jesús està impregnada per l'amor a Déu i la senzillesa de la seva pregària: *Yo lo miro y Él me mira*. Viu i escriu la seva missió: *Vuestra soy, para Vos nací // ¿Qué mandáis hacer de mí?*.

Va ser autodidacta en la pregària perquè no trobava cap guia espiritual que donés resposta als seus anhels de perfecció. La clau del seu camí d'oració va ser *la meditació sobre la relació amorosa i interpersonal del pobre orant amb el Tu diví*.

En el capítol 13 del *Libro de la vida* Santa Teresa ens parla de les temptacions i avisos sobre la pregària. Diu la Santa que la vida cal viure-la amb alegria i llibertat, amb gran confiança, amb humilitat, però ben entesa; que malgrat els pecats que tenim, hem de cercar sempre una més gran perfecció. Per guanyar en virtut hem de tenir els altres per millors que no pas nosaltres mateixos. No hem de reduir la pregària a un discórrer i prou: més que no pas teoria, cal fer experiència d'oració. Així com hi ha *muchas moradas en el cielo*, hi ha molts camins d'oració, i cadascú ha de buscar i trobar el seu, i pensar que tot es pot amb Déu.

Després d'un petit descans, ens vam reunir en grups per reflexionar sobre les nostres formes de pregar, les dificultats que trobem, el que ens ajuda i el que podem millorar. Totes les conclusions les vam posar en comú i mossèn Serra les va resumir i ens va encoratjar perquè no ens desanímem davant les dificultats. Ens va posar un exemple molt gràfic inspirat en Santa Teresa, sobre les dificultats i les estratègies més o menys senzilles per actuar. Per tenir aigua per regar un jardí podem treure-la d'un pou amb una galleda, podem muntar una sínia, canalitzar l'aigua del riu o bé l'aigua de la pluja. La pregària a vegades cansa, però cal perseverar i pensar que, si ho deixem estar perquè pensem que hem de fer-ho més bé, potser no ho farem mai.

L'Eucaristia va ser molt viscuda i participada, i el dinar de germanor amb una sobretaula per compartir vivències i amistat va posar punt i final a la jornada.

Carme Ronda
EMD Badalona 5

» *Trobada de Final de Curs d'alguns sectors de Barcelona i Mataró*

El dia 7 de juny ens vam reunir aproximadament una quarantena de persones dels sectors A-L, E-G, C i Mataró, per celebrar junts la trobada de final de curs. Gràcies a la generositat de l'Antoni Codina i la Conxita Filbà, que van oferir casa seva a Cabrera de Mar, vam poder gaudir d'un fantàstic dia en una atmosfera de pau i tranquil·litat.

El dia va començar amb una xerrada a càrrec de mossèn Josep Serra, que va fer una síntesi de la Butlla del Papa Francesc *Misericordiae Vultus* per a la promulgació i convocatòria del Jubileu Extraordinari de la Misericòrdia, que l'Església celebrarà arreu del món des del 8 de desembre de 2015, Solemnitat de la Concepció Immaculada de Maria, fins al 20 de novembre de 2016, Solemnitat de Jesucrist Rei de tot el Món.

En acabat Mossèn Serra va plantejar algunes qüestions per a la reflexió personal; aquí us hem deixem un tast:

Cada dia tenim l'oportunitat de practicar les obres de Misericòrdia, tant les corporals com les espirituals, començant per les persones que tenim més a la vora i que conviuen amb nosaltres. La correcció fraterna, la tolerància i el perdó són obres molt concretes amb les quals podem donar testimoni del nostre ser cristià.

Després d'aquesta xerrada vam celebrar l'Eucaristia i vam acabar el dia dinant amb unes vistes al mar immillorables.

Agustí Garcia i Victòria Labrador

» Jornada Final de Curs EMD de Menorca: una experiència de comunió

Els Equips de la Mare de Déu vam decidir ferenguany la jornada de final de curs a Ferreries d'una manera oberta a la gent del poble. La parròquia de Ferreries, en saber-ho, ens proposà de fer coincidir la seva festa de fi de curs amb la del nostre Moviment de matrimonis.

Així és com el dia 6 de juny, els diferents grups de matrimonis dels EMD de Menorca vam celebrar conjuntament amb la parròquia el nostre final de curs 2014-15. A la missa, concelebrada a l'església de Santa Maria, els diversos grups assistents van fer les seves aportacions a les pregàries i algunes altres intervencions.

Una polida experiència de comunió, fent Església tots junts. El cant final *—vine amb mi, amic meu, farem junts el camí—* donava pas a la festa del compartir, al pati de l'escola de Sant Francesc, d'una bona bereneta i vetlada de recordances de la història del Moviment. La trobada acabà amb el cant en rotlo *No és un adéu per sempre* i el desig d'un bon estiu per a tothom!

Els EMD agraïem i aprofitàvem aquesta oportunitat de donar-nos a conèixer una mica més, fent saber que el nostre Moviment sempre té les seves portes obertes, i està al servei de tots aquells matrimonis que vulguin formar-ne part.

Equip de Difusió EMD Menorca

» Festa Final de Curs del Sector Reus a l'Ermita de la Mare de Déu de la Pineda

És diumenge, dia 7 de juny.

Ens trobem a les 12 del migdia. Fa un dia lluminós; a poc a poc, anem arribant. Com sempre, venim amb la il·lusió de trobar-nos i compartir aquest dia de festa.

Hem triat un bell lema per a la trobada:

ÉS MÚSICA, SURT DEL COR

Entre tots pintem el cartell i construïm i decorem petites campanetes que després presentarem en el moment de l'Ofertori.

Com que se'ns ha fet l'hora de dinar parem les taules amb el menjar que tots hem preparat i que compartirem.

Havent dinat, reprenem el lema de la nostra trobada. El motiu? Mossèn

Joan Àguila ens presenta un taller sobre la música i ens proposa d'unir-nos al seu cant en un itinerari de cançons musicades per ell i amb lletres inspirades en l'Evangeli.

Hem acabat celebrant l'Eucaristia tots plegats, amb els consiliaris Josep Moreno i Jordi Vila, i cantant més cançons acompanyats amb les veus i els instruments del nostres músics. I amb la música sentim l'alegria i la unió.

Gràcies a tots.

La música unirà els homes... La Pau existeix. Arribarà el dia en què la trobarem. La paraula i el cant trobaran la Pau (Pau Casals).

EMD Reus 12

» *EMD Sector Tortosa: el pilotatge, l'inici d'un camí*

La vida d'un equip comprèn un llarg camí; aquest és si més no el desig inicial. Un camí que de ben segur ha de ser de creixement espiritual, tant de la parella com de cadascun dels cònjuges, tot plegat reforçat per l'ajuda mútua de l'equip. És, sobretot, un camí d'enamorament, mitjançant el qual ens trobem amb més intensitat amb el Déu que és amor i, com a tal, lliurament; lliurament mutu entre l'esposa i l'espòs, i lliurament de tots dos als altres: als fills, als familiars, als amics, als companys, a l'equip, al Moviment, a l'Església...

Ajudar un equip a fer les primeres passes en aquest camí és la funció que té el servei de pilotatge. Un matrimoni, anomenat pilot, acompanya les parelles que han decidit formar equip, i al seu consiliari, durant unes quantes reunions i segons un projecte establert pel Moviment -la durada pot ser d'un curs o dos, depèn del grup-, per tal de donar-los a conèixer i posar en pràctica la pedagogia del Moviment.

La nostra experiència com a pilots ens ha permès de viure moments realment entranyables: veritables temps forts de vida, intensos espiritualment; algú podria qualificar-los fins i tot de màgics al llarg d'un pilotatge. Realment, omple de vida el fet de veure com es va avivant, en el nou equip, el foc de l'amistat; un foc que s'alimenta d'una mateixa fe; un foc que reflecteix esperança. De mica en mica, persones de l'equip exterioritzen un descobriment enlluernador, un retrobament amb experiències o vivències que potser fa temps que anaven buscant.

Tot i que la nostra experiència és més aviat curta, hem pogut comprovar que no hi ha dos equips iguals. Cadascú demana el seu temps; i encara més: dins de cada equip, cada parella, o fins i tot cada cònjuge, fa passes diferents. I tot i això, tothom s'esforça a adequar el pas per tal de no dispersar-se, per anar avançant tots plegats. Per ser sincers, també s'ha de dir que no tothom ho aconsegueix. Com qualsevol camí, la vida d'un equip fa pujades i baixades, revolts pronunciats, ha de suportar onades de calor i de fred, gelades i tempestes,... Però la llavor creix en aquells que persisteixen, en aquells que han vist l'arc de Sant Martí; perquè, malgrat les dificultats, el sol torna a lluir.

I és que, en definitiva, els pilots no som més que això: uns acompanyants que intenten fer desvetllar en el nou equip coses que en el fons ja coneixen; ajudar a avivar la guspira que farà encendre el foc en els cors dels matrimonis que han decidit interessar-se a veure què és això dels EMD. Arribada l'hora, els pilots s'han de retirar del camí per tal que el nou equip continuï tot sol. La veritat, aquest és un moment alhora trist i joiós per als pilots. Sempre queda allò que s'ha viscut en aquest acompanyament, sempre, gravat a foc en el cor.

Acabem enviant una forta abraçada a l'equip que en aquests moments estem acompanyant: l'EMD Tortosa 9. Fins aviat.

Toni i Carmen Muñoz-Cantos

» *Trobada Festiva dels EMD Sector Vallès al Santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda de Balenyà*

El diumenge dia 17 de maig, festivitat de l'Ascensió, els Equips de la Mare de Déu del Sector del Vallès vam gaudir d'una trobada familiar al Santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda, (abans, Parròquia de Sant Fruitós), de Balenyà.

El dia escollit no es podia haver aixecat millor, un dia esplendorós de sol i bona temperatura, que va contribuir que la Trobada fos tot un èxit i que tots els que hi vam assistir ens ho passéssim d'allò més bé.

El punt de partida va ser la Parròquia del Carme de Terrassa, on ens esperava un autocar per a tothom qui el volgués utilitzar, mentre que d'altres, per la seva comoditat, es van estimar més d'anar-hi amb el seu propi mitjà de transport des dels seus llocs respectius.

Cap a ¼ de 12 van anar arribant tots els assistents al Santuari de l'Ajuda, que es troba als peus de la Serra de Ponent, en un entorn rural.

Per iniciar la jornada l'EMD Terrassa 13 va preparar un qüestionari sobre el Tema d'aquest curs, *Discernir els signes dels temps*, per poder-lo treballar en grups.

Es van formar grups de cosa de 10 persones i a cada grup hi havia un responsable que va fer un petit resum de tot el que s'havia treballat i també es va demanar que de cada grup en sortís una pregària que estigués relacionada amb una de les qüestions del treball realitzat

Mentre s'esdevenia tot això, alguns pares de l'EMD Terrassa 5 entretenien la mainada, 18 nois i noies en total, fent jocs i corrent i saltant per la gespa o en un parc infantil que hi havia a tocar de les dependències que fèiem servir els més grans, de manera que unes activitats no s'interferien amb les altres.

Tot seguit vam dinar fent picnic; cadascú es portava el seu propi menjar i també per compartir. Arribada l'hora de les postres, hi va haver una degustació compartida de coques casolanes que cada equip havia preparat. 10 coques en total, que va ser fantàstica per als gormands i també per als que no ho són tant.

Després l'EMD Terrassa 5 ens van obsequiar amb un bon cafè, ahhh!!! i per acompanyar les coques, el Sector ens va oferir unes copes de cava ben fresquet.

A la tarda, acompanyats i guiats per un documentat historiador, en Pere Vargas, poguérem rebre una minuciosa informació sobre la treballada Creu de Terme, la Sagrera a l'entorn del Santuari i també detalls del mateix Santuari, que data del segle X. Abans estava dedicat a Sant Fruitós, amb

una capella lateral dedicada a la Mare de Déu de l'Ajuda, a qui els vilatans de Balenyà i la rodalia tenen gran devoció. Des de 1950, el Santuari està dedicat exclusivament a la Mare de Déu de l'Ajuda, imatge que presideix l'altar major. En aquella data la imatge del Patró, Sant Fruitós, fou traslladada a l'Església Parroquial que hi ha dins el poble de Balenyà.

El Santuari té un campanar de forma quadrangular i s'hi poden observar elements primigenis d'estil romànic i d'altres de posteriors d'estil gòtic. El Pòrtic és d'una gran importància històrica i artística.

Al final d'aquesta visita històrica del lloc es van incorporar a la Trobada l'Albert i l'Anna M. Mascaró-Adrós, Responsables Regionals, per participar a l'Eucaristia amb tots nosaltres. És d'agrair l'esforç que van fer per poder arribar a temps a la celebració de l'Eucaristia ja que venien d'Amfosta on s'havia celebrat la 3a Intersector. Tot un detall, per la seva part, que tots vam valorar.

Com a acte final el Pare Josep Solé, Consiliari del Sector, va presidir l'Eucaristia que havia preparat curosament per a la Trobada. Al començament, amb un sermó introductori, ens va interpel·lar dient-nos que l'Església la formem tots i que el seu Rostre és el nostre rostre, que ha de ser un rostre viu i ho hem de demostrar amb la nostra actuació quotidiana.

Els responsables de cadascun dels grups que van treballar el qüestionari preparat, van llegir les pregàries sorgides a la reunió. A l'hora de les ofrenes els Responsables de Sector Francesc i Matilde van oferir un llantió que va voler ser la presència viva del curs que ja anem tancant tot fent esment dels esdeveniments del any. Tot seguit una parella va fer ofrena dels treballs realitzats.

En acabar l'Eucaristia, i perquè pogués presidir les seves reunions, es va fer lliurament del llantió a l'EMD Rubí 1 que el mes de febrer havia celebrat el 50è aniversari de vida d'equip.

La jornada va cloure's havent fet la tradicional foto de grup i amb l'alegria d'haver passat una jornada festiva en què tots vam poder compartir la fe que ens agermana i l'amistat que ens professem.

Sebastià Colomer i Agurtzane Larrucea
EMD Rubí 1

25 Vida del Moviment

» *El Santuari de la Mare de Déu del Vinyet*

Entre els segles XII i XIII es va alçar una capella dedicada a la Mare de Déu al costat d'una masia, en un lloc amb vinyes anomenat el Vinyet. Aquesta ermita, el XVI va passar a ser propietat de la vila de Sitges. I el XVIII es va construir la nova església, més gran i espaïosa.

Segons la llegenda, la imatge de la Mare de Déu –la primitiva era romànica–, va ser trobada a la vinya per un esclau moro i, com tantes marededéus trobades, va voler ser venerada en aquell mateix lloc.

Una altra llegenda parla d'uns pescadors de Sitges que van trobar-se al mar amb un temporal desfet. Sense esperances de salvació, van implorar l'ajut de la Mare de Déu. De seguida

van albirar una llumeta enmig de l'aigua que se'ls anava acostant de mica en mica. I tal com s'acostava, el temporal i la mala maror minvaven.

La llumeta va arribar a tocar la barca, i la tempesta ja gairebé s'havia apaïvat del tot. Van acostar-s'hi i van trobar-se la imatge de la Mare de Déu, a la qual, tornats a terra, van aixecar el santuari. És creença que qui ha vist aquesta imatge no morirà ofegat. La gent del mar, agraïda pel seu ajut, li feia presentalles de vaixells en miniatura, alguns dels quals es penjaven a la volta del temple.

També es conta que quan els tropes franceses volgueren saquejar la població, la imatge intercedí i distragué la soldadesca de manera que no causà cap estrall a la vila de Sitges.

Té fama d'acudir en ajuda de la gent del mar quan es troben en tràngols perillosos. Una estrofa dels seus goigs així ens ho recorda:

*Els mariners socorreu
quan perillen dins del mar.
En la tempesta cruel
les onades feu parar.
Vós en sou la llum i el guia
junt amb el vostre Fillet.
Socorreu-nos nit i dia
Verge santa del Vinyet.*

Els sitgetans van al Vinyet en certs dies assenyalats durant l'any. El més important és el de la seva festa, el 5 d'agost. Aquesta data va ser establerta l'any 1648, quan la cúria romana va donar permís perquè la patrona de Sitges tingués una festivitat pròpia. Però a més del dia de la seva festa, els sitgetans es reuneixen tradicionalment al Vinyet dos dies durant l'any, el 26 de desembre, sant Esteve, i el dilluns de Pasqua Florida. Anar-hi i oir la missa solemne és un signe d'arrelament de tots els que són sitgetans de cor.

Però no cal que sigui cap festa per anar al Vinyet. Abans pel camí Fondo i ara per altres passeigs més urbanitzats, ha estat sempre una caminada agradable, d'una mitja hora de durada, que acaba en el recer de l'església, o en el seu interior, fresc i tranquil, on es pot descansar i ser a prop de la Mare de Déu.

Ho diu, amb paraules belles, David Jou a la poesia que hi ha a l'exterior, en el porxo dels poetes:

*Entrem en aquest temple com en un pou fresquíssim.
El temps, aigua aturada, quiet hi reverbera.
Que no ens neguem, Senyora, en la pau que ens arrecera
en aquest clos,
on retrobem intactes els ritmes de la terra,
les nostres passejades dels captards dominicals,
vestigis d'harmonia on l'esperit s'aferra
en el trasbals.*

» *Equips de la Mare de Déu de Menorca:*

Jornades de formació Coneixent el pare Caffarel

El Seminari de Ciutadella ha estat el lloc on hem estat acollits els EMD, aquesta vegada per celebrar-hi les jornades de formació que el mateix Moviment ens ofereix als *équipiers* i agraïm als responsables de cada sector tot l'esforç que fan per organitzar i dur a terme aquest esdeveniment i perquè tot surti bé.

Les jornades van tenir lloc els dies 14 i 15 del passat més de març. El tema escollit: *Coneixent el pare Caffarel*, fundador dels Equips; i com a ponents; Álvaro i Mercedes Gómez-Ferrer, que van ser testimonis i coneixedors directes de la seva pedagogia, tot un privilegi tenir-los entre nosaltres.

Els ens van acostar el carisma del P. Caffarel. Transmetien amb les seves paraules i testimoni la seva admiració cap a una persona d'una tal convicció i creativitat, que els va marcar per sempre. Van compartir amb nosaltres tot el seu recorregut al servei dels Equips, dels quals formen part des de l'any 1966.

Van ser unes jornades d'aprofundiment en les actituds evangèliques de deixar-se escollir per Déu, sentir la seva mirada i la resposta a una crida per posar-se al servei dels altres.

Els punts d'esforç, la pregària, l'espiritualitat, l'amor conjugal, el compromís des d'una mirada positiva amb un denominador comú: l'amor.

Un clam de fe, de creure en nosaltres mateixos, en les nostres capacitats, en els nostres dons... sense deixar de banda una visió realista del que som i vivim, però amb un únic objectiu, aprendre a estimar... com?

No us resta sinó treballar, esforçar-vos, donar-vos... (pare Caffarel).

Van ser unes jornades de bon ambient i alta participació en què vam trobar temps per estar junts amb un mateix esperit, compartint en les reunions d'equips mixtos les nostres preocupacions, experiències, dubtes, moments..

Com a cloenda vam participar a l'Eucaristia que se celebrà al Convent de Santa Clara, i en tornar al Seminari ens esperava una boníssima paella! Enhorabona als cuiners!

Queda dins els nostres cors el darrer missatge d'Álvaro i Mercedes:

Digueu sempre SÍ! Sortiu de casa vostra! el camí es fa de poc en poc... i després més i més perquè l'amor no coneix límits.

Deixeu-vos escollir per Déu, ell sabrà per què.

Toni Fullana

» *Però en realitat, què és la fe?*

Heus aquí una de les millors definicions: *La fe és participar del coneixement que Déu té d'un mateix; i s'ha d'afegir, en el Seu coneixement de totes les coses. És precisament sobre aquest últim aspecte que vull reflexionar un moment abans de convidar-vos a interrogar-vos sobre la vostra fe.*

Sabeu el que pensa Déu de totes les coses? El que li agrada, el que no li agrada, penseu com Ell? Nogensmenys, no vull aturar-me en aquesta primera consideració, tot i que hi hauria moltes coses a comentar.

La meva intenció ara i aquí és fer que us interrogeu: *La meva mirada interior, ¿sap veure Déu present a tot arreu, actuant a tot arreu i santificant-ho tot? ¿Sap discernir la dimensió divina de les persones que m'envolten i dels esdeveniments?*

M'explico amb exemples: A l'autobús o al tren, davant d'aquesta multitud grisa, angoixada, aclaparada, us la mireu amb la mirada de Crist? Sorgeix en els vostres cors aquesta mateixa pietat que sent Crist per ella? Aquest malalt, aquest pobre, aquesta dona abandonada que esperen el vostre auxili, ¿descobriu en la seva crida l'incomparable accent de la veu de Crist?

Pares que veieu el vostre fill petit, ¿percebeu la Santa Trinitat present en la seva ànima? S'explica que el pare d'Orígens, a la nit, s'acostava en silenci al seu fill adormit i besava el pit del nen, tabernacle del seu Déu. En aquells esdeveniments que alteren els vostres, ¿hi discerniu la mà de Déu, com els agradava de dir als nostres pares? Recordeu la frase de Pascal: *Si Déu enviés mestres als quals hagués d'obeir de cor, de segur que entre aquells hi hauria la necessitat i els esdeveniments de la vida.* I quan els diaris us informen d'aquests esdeveniments mundials, cruels, desconcertants, inquietants, ¿us diu la vostra fe que Crist és el vencedor, que condueix la història amb mà ferma i que el seu amor correcte i infal·lible no el poden frustrar els homes?

Desitgeu de debò conquerir aquesta mirada de fe i les reaccions que l'acompanyen?

Permeteu-me doncs que us suggereixi un mitjà. Decidiu que avui, des del matí fins a la nit, procureu molt especialment de veure totes les persones i tots els esdeveniments amb els ulls de la fe. Inaugureu la vostra jornada amb aquesta pregària inspirada manllevada d'Ezequiel 11,9: *Senyor, posa la teva mirada en el meu cor.* Jo us garanteixo que la vostra jornada no s'assemblarà a cap altra.

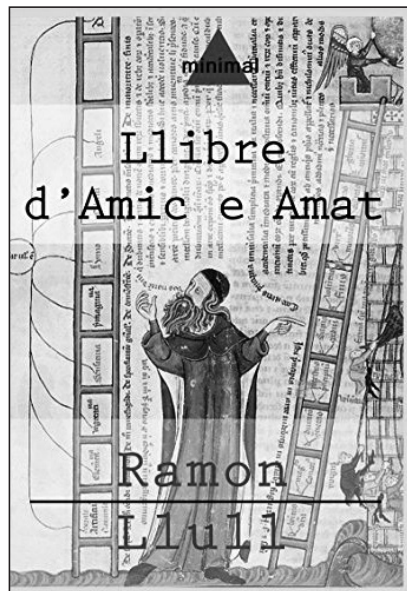
Lettre mensuelle des Équipes Notre Dame, décembre 1956

» *En vigílies del setè centenari del traspàs de Ramon Llull*

Ramon Llull va néixer entre el 1232 i el 1235 a la ciutat de Mallorca, on va morir entre el 1315 i el 1316 després d'haver viatjat per bona part del món conegut aleshores i haver escrit una quantitat ingent de pàgines, entre llibres de ciència, de filosofia, de teologia, de literatura etc. Tot encaminat a la demostració inqüestionable de la Veritat Absoluta encarnada pel Déu de Jesucrist. La seva importància és cabdal per moltes raons, una i transcendental la creació de la prosa filosòfica i literària en una llengua vulgar, diferent del llatí, la catalana, amb el propòsit que els seus ensenyaments fossin entesos per tothom.

I al mateix temps era un gran místic, un enamorat de Jesucrist, el seu amat, de qui es considera amic. Al seu *Llibre d'Amic e Amat* recull una sèrie de 366 versicles, —un per ser meditat cada dia de l'any més un d'escreix per si era un any de traspàs—. N'he escollit una mostra representativa. No us faci por el seu català medieval. Cal acostumar-s'hi una mica. Però és tan bell i genuí que paga molt la pena l'esforç que hi esmerceu. Animeu-vos a llegir-lo sencer!

Dix l'amic a l'amat: –Tu qui umples lo sol de resplendor, umple mon cor d'amor. Respòs l'amat: –Sens compliment d'amor no foren tos ulls en plor, ne tu vengut en est lloc veer ton amador.

Cantaven los aucells l'alba, e desperta's l'amat, que és alba; e los aucells finiren son cant, e l'amic morí per l'amat en l'alba.

Estava l'amic tot sol, sots l'ombra d'un bell arbre. Passaren hòmens per aquell lloc, e demanaren per què estava sol. E l'amic respòs que sol fo com los hac vists e oïts, e que abans era en companyia del seu amat.

Dix l'amat: –Miracle és contra amor, d'amic que s'adorm oblidant son amat. Respòs l'amic: –E miracle és contra amor si l'amat no desperta l'amic, pus que l'ha desirat.

Les vies d'amor són llongues e breus per ço com amor és clara, pura, nèdea, vera, subtil, simple, forts, diligent, llugorosa, abundosa de novell pensaments e d'antics remembraments.

Demanaeren a l'amic de qui era. Respòs: –D'amor. –De qui ets? –D'amor. –Qui t'ha? –Amor. –Com has nom? –Amor. –On estàs? –En amor. –Has altra cosa mas amor? Respòs: –Hoc, engendrat? –Amor. –On naquist? –En amor. –Qui t'ha nodrit? –Amor. –De què vius? –D'amor colpes i torts contra mon amat. –Ha en ton amat perdó? Dic l'amic que en son amat era misericòrdia e justícia, e per açò era son hostal enfre temor i esperança.

Per l'especial amor que l'amic havia a l'amat, amava tot bé comú sobre lo bé especial, per ço que comunament fos son amat conegut, lloat. Desirat.

Digues foll: Has diners? Respòs: –He amat. –Has viles, ni castells, ni ciutats, comdats i dugats? Respòs: –He amors, pensaments, plors, desirers, treballs, llanguiments, que són millors que emperis ni regnats.

Carme Meix

» Lourdes: vine i ho veuràs!

La Revista del Equips de la Mare de Déu em demana, dins la secció La Veu dels Consiliaris, una crònica sobre Lourdes, ja que en sóc el responsable a nivell diocesà; i us he de dir que Lourdes és una experiència per viure-la en família, família humana i cristiana (amb altres paraules, en *Comunitat*).

Lourdes és un santuari on es palpa l'experiència de la Mare que acull, escolta, parla i sobretot abraça. **Acull** el necessitat de salut corporal i espiritual, **Escolta** les necessitats i alegries de les persones, **Parla** ajudant-nos a entendre les limitacions, i ens **Abraça** perquè som els seus fills i filles.

La nostra Diòcesi de Tortosa, enguany, compleix els 34 anys de peregrinació, tot i que en fa alguns més que ja hi anàvem juntament amb la Diòcesi de Sogorb-Castelló.

Com organitzem el Pelegrinatge? Un cop al mes, la Junta, formada pels delegats, representants de metges, infermeres, joves, *brancardiers*, sala, menjador, presidits pel president i amb el vicepresident, la tesorera, la

secretària i el consiliari, ens reunim per tractar aspectes referents al pelegrinatge i altres qüestions.

Durant l'any, es fan diferents actes; al desembre, Eucaristia a la Residència Sant Miquel; al febrer, la Festa Diocesana i, dos cops més l'any, trobades a d'altres llocs de la diòcesi.

El moment més fort és produeix en vigílies del pelegrinatge i durant aquest; abans del pelegrinatge, preparar el viatge en bus (tres de malats i 4 de pelegrins), i, durant el pelegrinatge, amb els actes fets allí, tots presidits pel nostre Bisbe i acompanyats per vuit capellans i dos diaques permanents.

Ara bé, els protagonistes del Pelegrinatge són els malats, acompanyats sempre per un bona colla de jovent (cosa de 50 o 60) que amb la seva alegria donen un sentit ple al que significa Lourdes.

Enguany, el Pelegrinatge diocesà s'esdevindrà del 2 al 6 de juliol. Només puc dir-vos: **VENIU I HO VEUREU!**

Mossèn Jordi Centelles Llop
Consiliari de l'Hospitalitat de Lourdes

» ***Laudato si'***, l'encíclica del papa Francesc que ens ofereix una mirada de fe davant del repte ecològic

He rebut aquests dies 100 cites de la versió catalana de l'encíclica del papa Francesc *Laudato si'*, sobre ecologia i el respecte a la natura. Crec que l'estiu és una bona oportunitat per llegir-la, amb els seus dies de descans i de més contacte amb la natura.

L'encíclica *Lloat sigueu* del papa Francesc és una aportació molt important en un moment crucial per a la nostra humanitat.

L'experiència cristiana de Déu il·lumina aquesta hora en què la civilització té el repte d'emprendre un gir que afecta la seva forma de viure i el model de la relació de l'ésser humà amb el món.

Les formes de producció i de consum queden radicalment qüestionades i cal *reinventar* solucions de futur a escala local i a escala planetària.

A continuació es donen set claus per entendre el document del papa Francesc:

1. La crisi de la Terra implica un emplaçament del Creador als éssers humans

La situació actual implica una crida de Déu a la responsabilitat de la humanitat. La terra és l'espai o casa per a la vida en què Déu creador i transcendent està disposat a viure. Els éssers humans som responsables i col·laboradors de la creació contínua de Déu.

2. La lloança confiada traspasa la por del col·lapse

El creient és convidat a viure en l'admiració agraïda per la creació. L'agraïment suposa un canvi de mirada, des del consum a la contemplació, des de l'ídol a la imatge.

3. Els pobres, víctimes del deteriorament ambiental

La mateixa creació que *pateix* l'explotació és la *nova pobresa* que gemega amb dolors de part. La destrucció de la natura implica una relació de saqueig:

l'esgotament dels recursos naturals, els riscos destructius per obtenir gas natural, l'extensió desbordant a tota la població mundial del consum desmesurat.

4. Les generacions futures, herència de mort o esperança de vida

Les generacions futures tenen el dret d'heretar un planeta habitable i una forma de vida compatible amb la cura de la creació. No a la cultura de la mort. Només la transformació cap a una cultura de la vida, que assumeix la dignitat de la creació, obre l'escletxa cap al futur que ve del Déu que ha complert la seva promesa.

5. El pecat de la terra ferida

Saquejar la creació és un pecat: és un mal que és infligit a totes les criatures. Que actua com un pecat estructural amb la responsabilitat personal que, oblidant les persones, ofèn Déu. En aquesta ruptura amb la creació, Déu convida i reclama la conversió en els diferents nivells de culpabilitat.

6. Posar límits al mal de l'escalfament global

La ciència i la tècnica associades al progrés obren les fronteres del possible, però ¿on comencen els límits del progrés? La ciència del clima ens ha ensenyat les conseqüències de superar uns límits en l'escalfament global. Aquí la ciència ens assenyala els límits que ens fan recordar el vell manament diví en què assumir-los és qüestió de vida o mort.

7. Ètica i política per a la reconciliació amb la creació

L'ésser humà que ha ferit la creació està cridat a restaurar-la. Cal obrir camins de reconciliació, que seran oportunitats per tornar a començar. Des d'aquí la fe es posa al servei de l'ètica, que, tenint cura del medi ambient, restaura les relacions humanes des de la crida a la vida d'una nova creació que ja ve. Cal una opció política que faciliti i permeti donar raó al progrés des de la sostenibilitat.

La urgència d'aquesta crida ètica exigeix a l'ésser humà de qüestionar-se també ell mateix des de la seva fe.

Bon estiu!

Recull a cura del P. Gaspar Borda
Consiliari EMD Terrassa 17 i Terrassa 19

» *Deixar-se estimar i perdonar*

Des del punt de vista cristià, allò que construeix la persona, que dóna sentit a la vida i que proporciona la felicitat és estimar (en veu gramatical activa). Com a exemple, Lluc posa en boca de Pau la següent frase: *Sempre us he mostrat que convé de treballar així per no escandalitzar els febles, recordant les paraules de Jesús, el Senyor, quan digué: "Fa més feliç donar que rebre."* (Ac 20,35).

Posar aquest principi en la vida pràctica no és gens fàcil perquè demana de mirar el món amb els ulls de Déu i per mirar el món amb els ulls de Déu cal renunciar a mirar-lo amb els nostres ulls humans. Això vol dir prendre una opció de vida ancorada en l'Evangeli. Quan Jesús anuncia el seu programa, en la versió de Sant Marc, diu: *Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova* (Mc 1,15). I és que si no es canvia el cor no es pot entendre res de res de l'Evangeli, paraula grega que significa exactament *Bona Notícia*.

Ara bé, ser estimat, que és estimar en veu gramatical passiva, tampoc no és gens fàcil. De fet l'opció per estimar no es pot prendre sense una experiència gratificant d'amor rebut. L'ésser humà, i alguns altres animals, no sobreviuen en néixer si ningú no en té cura, cosa que vol dir que si ningú no se'ls estima, es moren. Aquest amor rebut durant la infantesa no és, òbviament, triat lliurement per la persona que és estimada.

Però amb l'edat l'amor rebut ja no és necessari per sobreviure: aleshores deixar-se estimar és una opció lliure i gratuïta, i aquí hi ha la dificultat. Deixar-se estimar exigeix una gran dosi d'humilitat, perquè vol dir que *jo* no sóc l'Absolut, el món no gira al voltant meu. Deixar-se estimar, a més, vol dir comprometre's a ser fidels a qui ens estima. Com deia la Guineu al Petit Príncep, estimar és *crear lligams*, renunciar al meu *ego* excloent per construir un nosaltres inclusiu.

Acollir l'Evangeli és, abans que res, deixar-se estimar per Déu, acceptar una dependència que és l'únic camí per viure la llibertat en plenitud. La llibertat només té sentit si es gasta. Deixar-se estimar demana permetre a qui ens estima que envaeixi la nostra llibertat. Per això és tan difícil deixar-se estimar, tant si el que estima és Déu com si és la mare, el fill, la parella, l'amic...

L'exercici de l'amor porta annexa la necessitat d'exercir el perdó i d'acollir-lo. Sense el perdó no és possible cap relació interpersonal per la simple raó que aquest *ego* excloent que portem al cor no el tenim del tot dominat. Les relacions humanes grinyolen fins i tot entre persones que s'estimen amb intensitat i amb sinceritat i s'ha d'anar posant l'oli del penediment i del perdó per poder continuar desenvolupant una relació gratificant.

Estimar i deixar-se estimar, a la vegada, és la salsa de la vida. Res no li pot donar un sabor millor.

Mossèn Josep Esplugas

Consiliari EMD Barcelona 98, Rubí 1 i Terrassa 10

Jesús es fa present en la vida dels més necessitats i ens crida. No podem romandre indiferents. El món està com està per falta d'amor. No sabem estimar. Déu és Amor. Quan actuem amb amor en benefici dels altres no hem de tenir por: Déu proveirà.

Iñaki Alegria

La tesi que defenso en el meu assaig (*La resistència íntima*) és que allò més pregon, més radical i més original de l'humà és l'empara a l'altre. I que l'essència del llenguatge no es descobreix en l'intercanvi d'informacions, sinó quan es posa atenció en la mare que canta al seu nadó o en l'amic que, sense automatisme i amb franquesa, et pregunta: *Com estàs?*

Josep Maria Esquirol

L'educació és l'arma més poderosa per canviar el món.

Nelson Mandela

El mestre deixa una petjada per a l'eternitat. No pot dir mai quan es deté la seva influència.

Herry Adams

Em vaig adonar que tots som persones religioses: la voluntat de coneixement i la recerca de sentit són quelcom d'innat en l'ésser humà.

Victòria Ciriot

La llibertat d'expressió, de pensament, de creences, d'humor és una conquesta històrica que ha costat sang, suor i llàgrimes. Conservar-la i transmetre-la a les generacions futures és un deure, però això ens exigeix desenvolupar un treball de difícil consens sobre els límits que no es poden traspassar.

Francesc Torralba

L'austeritat és viure en presència contínua, perquè ni un bri de vida no se'ns escapi; en alerta constant, per compartir allò que vessem en abundància, per no acumular més d'allò que necessitem per ser, que és una minúcia. Ser auster és repartir plenitud, és ser generós en donar vida, és estimar fins que no et quedi alè, i tornar a començar. Ser auster en temps de crisi és un ferm compromís de compartir amb l'altre -que no en té o que en té menys-, tot allò que tens: la casa, els diners, la feina.

Laia de Ahumada

Ha canviat el concepte de persona, de família i de societat; han canviat el llenguatge i els mitjans de comunicació; la fe ha perdut rellevància social i la seva proclamació pública troba resistència. Avui cal un testimoni personal i un tipus de transmissió cordial que assegurí processos de creixement. Hem d'estar molt atents i ser creatius; això sí, des d'una fe ferma en Jesucrist i la confiança de comptar amb una comunitat cristiana de referència.

Sebastià Taltavull

Estimar significa tenir els mateixos sentiments que Déu, actuar gratuïtament, comportar-nos com Jesús amb els seus, als quals manifestà tot l'amor de Déu Pare: *El meu manament és que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat*. Aquesta és al Bona Notícia, la joia de l'Evangeli que l'Església i els cristians hem d'anunciar arreu, no només amb paraules sinó sobretot amb actes.

Ignasi Ricart

Tria a càrrec de Carme Meix

» La Marina

Ja feia quatre anys que els metges ens havien dit que l'avi estava malalt. Però, tot i saber-ho, els anys han passat massa de pressa: atabalats sempre amb tantes coses, no hem vist que el final arribava. Tot just fa una setmana hem llegit en els seus ulls que s'apagava, i ara ja no hi és. I a hora fosca encara, quan ens desvetllem i ja no podem tornar a agafar el son, sentim la seva veu propera i recordem el seu gest i el seu somriure. És temps de pausa; ens desconcerta la seva absència i anem perduts pels camins que vam fer al seu costat.

Ara ens adonem que hauríem volgut tenir més temps; ell sempre deia que el bé no s'aprecia fins que es perd, i massa tard descobrim que hem deixat passar moltes hores buides, potser perdudes en tasques inútils que ens semblaven importants. I, escoltant des del cor, sabrem continuar anant endavant i estar més atents als petits detalls de cada dia. Records de la seva vida, que ens parlen del regal que ell ens ha fet compartint amb nosaltres els seus últims dies.

A la Marina, la més petita dels besnéts, li hem explicat que l'avi és al cel. Que allà s'hi ha trobat amb els seus germans i els seus pares, i estan contents de retrobar-se. I mentre li ho expliquem a ella, nosaltres també trobem la pau i la força que ens dóna la fe; aquesta fe que no aconsegueix que les coses siguin més fàcils, però fa que siguin possibles.

I, enmig de les nostres explicacions sentim la seva veu petita que ens pregunta:

- Padrí, tu saps si tenen mòbil allà dalt del cel?
- Em sembla que no. Per què ho preguntes?
- Perquè l'avi Joan m'estava ensenyant a jugar a cartes i encara no havíem acabat...
- No passa res. Ja te n'ensenyarem nosaltres.
- No, no, no...!! Ell: si tinguessin un mòbil...

I nosaltres somriem davant la seva innocència, mentre, secretament, pensem que sí, que estaria bé que en tinguessin, de mòbil, allà dalt.

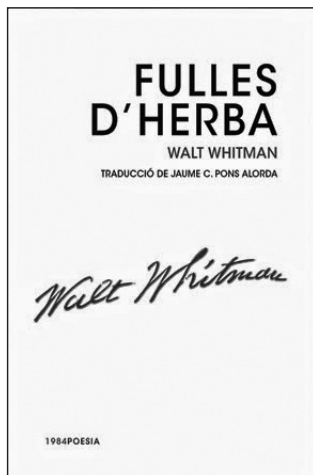
Lourdes Gabarrón

» Fulles d'herba

Walt Whitman (1819-1892)

Aquest és un llibre immens d'un poeta immens, el nord-americà Walt Whitman. La seva poesia ho abasta tot, el seu jo, la seva pàtria, i tota la humanitat. Res no li és indiferent. El seu és un cant èpic que et deixa sense alè. La traducció al català, feta per Jaume C. Pons Alorda li ha valgut a aquest el Premi Cavall Verd a la millor traducció poètica del 2014.

Us en reporto alguns fragments perquè us feu una petita idea dels seus interessos i el seu estil:

*Per què hauria de voler veure Déu millor que aquest dia?
Jo veig partícules de Déu a cada moment de cada hora de les vint-i-quatre,
En les cares dels homes i de les dones jo hi veig Déu, i també a la meva reflectida al mirall,
Jo trobo cares de Déu escampades pel carrer, i totes i cadascuna d'elles van
signades amb el nom de Déu,
I les deixo allà mateix on són i on jo mateix les trobo, perquè sé que allà on vagi,
N'arribaran d'altres puntualment per sempre més.*

*Ha pensat algú que néixer és una sort?
Doncs m'afanyo a dir-li a ell o a ella que morir és una sort igual, i que jo ho sé!*

*Oh l'alegria madura de la feminitat! Oh felicitat suprema!
Tinc més de vuitanta anys, sóc la més venerable de les mares,
Que lúcida és la meva ment -com s'acosten tots a mi!
Quina és aquesta frescor més fresca que la de la joventut?
Quina és aquesta bellesa que descendeix sobre meu i que de mi s'eleva?*

*Aquí, la profunda lliçó de l'acceptació, sense preferència ni rebuig,
El negre amb el seu cap llanut, el criminal, el malalt, l'il·letrat, cap d'ells no és rebutjat,
El part, el fet de córrer per anar a cercar el metge, el bellugueig del captaire, el trontoll del
borratxo, la colla riallera dels mecànics,
L'adolescent que s'ha escapat, el carruatge del ric, el nyèbit, els amants furtius,
El venedor matiner, el cotxe fúnebre, el transport dels mobles cap a la ciutat,
el retorn a la ciutat,*

*Tots passen, jo també passo, qualsevol cosa passa, no hi ha res que pugui ser prohibit,
No hi ha res que jo no accepti, no existirà mai res que jo no estimi.*

Carme Meix

» *Una nena catalana als camps nazis*

Mercè Sanz (1933)

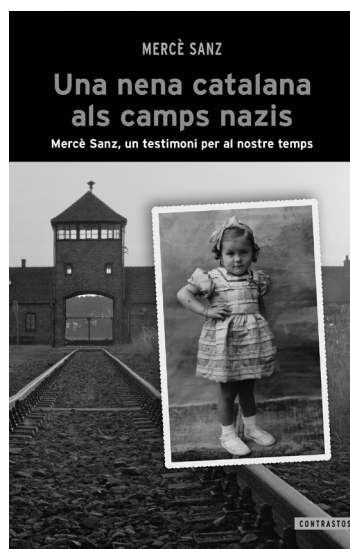
La lleidatana Mercè Sanz i Castells és una dona excepcional que amb la seva trajectòria vital fa bo el segon títol d'aquest llibre de records, ço és *Mercè Sanz, un testimoni per al nostre temps*.

En aquest llibre editat per Claret i prologat per mossèn Xavier Morlans, la Mercè ens ofereix records esborronadors de la seva infantesa atribolada: filla de perdedors de la guerra incivil –el seu pare era mestre republicà– tenia cinc anys quan passà els Pirineus aquell fatídic mes de febrer de 1939 per viure una esgarriofosa peregrinació per camps de França i d'Alemanya amb l'única companyia del seu germà, l'Herminio, tot just dos anys més gran que ella.

El retorn a Catalunya l'any 1945 no fou pas menys dolorós: sense pare ni mare, els parents només els volien per cobrar les indemnitzacions del govern alemany...

Nogensmenys, tantes misèries no van pas poder destruir-ne l'esperit. Infermera del Banc de Sang de l'Hospital de Sant Pau, tingué un paper significat en la creació del Banc de Sang pels Pobles.

Del 1953 al 1961 s'ocupà també de les extraccions de sang als leprosos de l'Hospital de Sant Llàtzer, de Santa Maria de Montcada, que depenia de l'Hospital de Sant Pau: amb quina dolcesa i oblit d'ella mateixa tenia cura d'aquells malalts i com se l'estimaven!

Catequista al barri del Polvorí del 1953 al 1970. Estreta col·laboradora del pare jesuïta Agustí Viñamata a les Congregacions Marianes, a qui ajudà a promoure un grup d'habitatges socials al barri de Montbau.

Tot ben comptat i debatut, una vida plena a despit de l'horror vesànic que no pogué anul·lar la seva impertorbable dignitat ni el seu esperit fort i generós. Certament, tot un testimoni per al nostre temps.

Pere Gil i Montserrat Arespachochaga
EMD Terrassa 17

» Èxode: Déus i Reis

Pel·lícula de producció nord-americana amb gran quantitat d'efectes especials i força acció. La història versiona el llibre de l'Èxode, i de com Moisès (Christian Bale) allibera el poble jueu, poble escollit per Déu, de l'opressió dels egipcis, representats pel faraó Ramsès (Joel Edgerton).

El drama comença quan Ramsès descobreix els orígens hebreus del seu germanastre Moisès i el desterra. En aquest moment, Moisès es rebel·la contra el faraó i fuig amb el poble jueu cap a Canaan, la terra promesa. Enfurismat per les deu plagues que assolen Egipte, Ramsès decideix perseguir els hebreus per eliminar-los en un trepidant i espectacular viatge. Com ja podeu endevinar, Moisès travessa les aigües del Mar Roig i aconsegueix salvar el poble jueu dels seus perseguidors.

Pel·lícula dirigida per Ridley Scott (director també, entre d'altres, de Blade Runner, Alien...) i produïda per la 20th Century Fox l'any 2014.

Disponible en DVD y Blu-ray.

Xavi Ibars i Lupe Gordillo
EMD Terrassa 17

QUÈ TINDRÀ D'ESPECIAL EL CURS 2015-2016?

6-11 de setembre 2015: Trobada Internacional de Responsables Regionals a Roma

D'aquí tornarem sabent el lloc on se celebrarà la propera Trobada Internacional, l'any 2018, i les orientacions del Moviment per als propers tres anys.

8-13 de març 2016: Trobada de l'Equip Responsable Internacional (ERI) a Barcelona

Cada any l'ERI es reuneix a una ciutat diferent d'arreu del món. Dins el seu programa, reserven un dia per conèixer els *équiipers* de la regió: qui són, què fan, les seves inquietuds... Hi esteu tots convidats!

Equips Mare de Déu
Catalunya i Menorca

Abril 2016: Trobada General

La nostra Festa particular...
El nostre punt de trobada...

Us ho anirem explicant!

A wide-angle photograph of a mountain valley. In the foreground, a calm lake reflects the sky. A winding asphalt road curves through the green valley floor. In the background, steep, rocky mountains rise under a clear blue sky, with patches of snow visible on their slopes.

Se'n va l'estiu.
Breu i ardorós, ha estat
profundament intens i torbador.
Un somni s'ha esvanit per sempre,
i ara el vent
me n'anuncia un altre.
No detura
mai el seu curs, la vida.
I és el creure
que l'amor allibera, el que em manté
amb els ulls expectants altra vegada.

Final d'estiu, de Miquel Martí i Pol.